Tableta 1. Casa fratelui meu

Casa fratelui meu e tuguiata intre un depozit de fiare vechi Remat si un camin - pensiune al unei fundatii de caritate din Olanda...e prea misto subiectul ca sa-l expediez in 500 de cuvinte, asa cum mi-au cerut astia de la capitolul 9 sa-mi dimensionez tabletele cu care-si fac pomana cu mine,Kamil, anonimul orb. Trebuie sa fiu smecher si sa-i tepuiesc pina n-apuca sa se prinda ca-n realitate sunt un biet simulant existential. Ştiţi ce-au facut dumnealor inainte de a-mi da verde la rubrica "e-taclale"? Pur si simplu m-au dus la oftalmolog, sa probeze ala ca intr-adevar nu vad dincolo de pleoape. Aparatele nu mint. De vampirismul biografic inca nu s-a prins nimeni in afara lui Narcis, prietenul meu cel mai bun. Doar el a avut cruzimea sa-mi spuna in fata ca-s epuizat ca inspiratie, c-ar trebui sa ma las de sportul asta atita vreme cit nu mi se intimpla nimic demn de a fi consemnat. Într-adevar, toata ziua stau in casa si ascult ziare la computerul meu vorbitor. Uneori intru pe chat si-o fac pe marele vazator, agat si tachinez in draci gagicile, dar niciodata nu mi-a trecut prin minte sa dau intilnire vreuneia. Ştiti ce-ar insemna asta? s-o rog pe nevasta-mea sa ma ajute la adulter, s-o folosesc pe Paula, fetita mea din prima clasa , sa-i incarc subconstientul ca dupa aia sa ma usuce psihologul de bani cu tratamentul diferitelor ei complexe. Şi-asa plinge cam mult la scoala. Tabletele astea sunt marturii ale falimentului meu in ale documentarii, punct forte altadata. Dar sa ma tangui dupa trecutul de ziarist liber n-am nici un chef. A fost, gata, trebuie sa port acum hainele de nevazator tardiv in care m-am prezentat la capitolul 9 cu proiectul meu. Deocamdata i-am pacalit. N-am absolut nici o idee in cap. Pâna m-or da afara, aruncati, rogu-va, cite un subiect in palaria mea. Numele vostru o sa-l trec pe zidurile respectivelor constructii, la binefacatori...ei, da, si zilele astea a venit ambasadorul Olandei in vizita la compatriotul sau, sa-i guste din ciorba fundatiei. Era ora prânzului, orfanele mâncau ca la carte in compania înaltului oaspete, cind l-a apucat pe frate-meu sa-si taie skoda cea veche in patru, s-o poata da peste gard. De obicei se intimpla invers, nepotii mei nu rezista si cara noaptea cuprul de prin motoare escaladând peretele despărţitor...nu, e prea misto subiectul, iar maimutica ma anunta ca-i la a cincea suta banana. S-a intimplat ca-n mesajul Iuliei, ala cu hotelul despre care a aflat de la bazaitul elicopterelor ca-i in flacari; diplomatul a plecat in tromba, cu friptura pe jumatate mâncata, iar politia a survolat zona pina ce-a vazut ca si ultimul surubel a ajuns la fiare vechi. Fireste ca-l rugasera mai inainte s-o lase mai moale cu zgomotul, dar frate-meu n-a vrut, fiindca inchiriase drujba si trebuia sa pice proprietarul s-o ia. .